

- MEKKORA NEMZET LEHETNÉNK? -

Saját kérdésekre sajátos elfogultságomban, hozzám illően emígy válaszolhatnék: sokszorosan többen kellene lennünk, mint ahányan vagyunk, és a legnagyobb nemzet lehetnénk. - MEKKORA NEMZET LEHETNÉNK? -

Saját kérdésekre sajátos elfogultságomban, hozzám illően emígy válaszolhatnék: sokszorosan többen kellene lennünk, mint ahányan vagyunk, és a legnagyobb nemzet lehetnénk... E bonyolult mondattal nem bonyolítani akarom válaszaimat, hanem ellenkezőleg:- egyszerűsíteni, s öniróniámmal eleve elhárítani bármilyen részrehajlási föltételezést.

A kérdés komoly és komor.

A válasz a nemzeti öntudat és az emberi erkölcs jelenlegi szintjén nem enyhíti a kultúránkkal szinte egyidős nemzetfáltásunk kínját, nem hessegteti el a nemzethalál-rémlátomást, de olyan önvizsgálatra kötelez, és olyan önváddal sújt, ami azonnali cselekvő népesedési politikára kényszerít, hogy megelőzhessük a tragédiát s ne az utolsó rögök visszhangja legyen a bölcsődalunk.

Jogos elvárás, no meg divatos szokás is, minél több forrásmunkára, tudományos kútfőre, tudós vélekedésre hivatkozni egy-egy valamirevaló tanulmányban, meglábjegyzetelni, idézőjelezni és sorszámozni a megállapításokat és azok szerzőit. Egyébként, bár zavar, helyesnek tartom. A tudományosság igényének a megnyilvánulása. Nekem viszont ezennel ettől el kell tekintenem, helyesebben: le kell mondanom érveléseim bizonyítékainak -könyvészeti- fölsorolásáról. Ugyanis egy szűkre szabott dolgozat végére nem lehet odailleszteni egy százzorta terjedelmesebb könyvészeti leltárt.

Időben évezredekre kell visszamennünk, térben pedig egész Euráziában és a Földközi-tenger valamennyi partján alaposan szét kell tekintenünk. Ebben az összefüggésben csak annyit jegyeznek meg, hogy a kultúrának az ember a hordozója, persze, nemcsak a szóbeliségre utalok, hanem az írásos emlékekre és a tárgyakra is, amelyeket nyilvánvalóan, hogy az ember alkotott- a székelkapuk és a kopjafák jelképrendszerétől egészen az épületek gerendaszarvazatáig, persze, nem feledkezhetünk meg ősi dallamainkról, a pentatóniáról sem. De mi, más nemzetekkel ellentétben, azonosak vagyunk az anyanyelvünkkel, és anyanyelvünk meghatároz minket, mint egyedeket, s mint közösséget. Gondoljunk csak bele: a francia anyanyelvűeknek csak egy harmada francia nemzetiségű. Az angol és a spanyol-portugál nyelvek esetében ez az arány még eltolódottabb.

Tehát, hangsúlyozom, nem államnyelvről, hanem anyanyelvről van szó! De bárhol a nagyvilágban a néger megmarad négernek, az arab arabnak, a kínai kínainak, a zsidó zsidónak, a cseh csehnek, a lengyel lengyelnek és így tovább, de ha a magyar elveszíti anyanyelvét, "magyar-származásúvá" válik. A magyar még akkor is elveszíti magyar származását, ha környezete nyilvántartja azt. A magyar nyelvével-kultúrájával-tudományával asszimilál másokat s nyelve elveszejtésével

döbbenetes gyorsasággal asszimilálódik. A már említett időszakokban és földrajzi területen a magyar kultúra rányomta bélyegét a más népek kultúrájára, beleértve zenéjüket, sőt még nyelvüket is /!/. E "nyomelemeket" nemcsak magyar, de idegen szakemberek is felkutatták és bizonyították. Hadd említsek egyetlen példát: egy kiforrott nyelv alapvető szókincse és nyelvtani szerkezete /grammatikája/ nem változik. Ez tény.

A szókészlet, az változik, gyarapodik, stb. Ilyen szempontból tessék megvizsgálni a Kárpát-medencei népek nyelvét. A román nyelv szókincsében nagyon sok magyar alapszó fedezhető föl, de annál is sokatmondóbb, hogy magára a román nyelv grammatikájára milyen szerkezeti hatással volt a magyar nyelv: az összes es, ás, oás, is, toldalékot a magyar nyelvből vették át, sőt a ség, ság képzőszócskákat is. Szigorúan óvjuk magunkat bármilyen délibábos nyelvészkedéstől, történészkedéstől, helységnév kutatástól, de legalább azt ismerjük el, amit mások, az idegenek állapítottak meg: a magyar nyelv rendkívüliségét és a magyar kultúra jelenlétét, annak megszámlálhatatlan nyomát egyre táguló kulturális térségünkben.

Ha ilyen kitörülhetetlen, mély, sajátos nyomokat hagytunk az általunk "bevándorolt" vagy uralt területek népei kultúrájában, vajon, hányan lehettünk? Tessék visszakövetkeztetni. Egyesek szerint egy adott nép lélekszáma nem meghatározó tényező. A tétel a magyarsorsú népek esetében nem igaz! Annál is inkább nem igaz, mert egyre inkább "azé a föld, aki belakja". A kicsi japánok is rég rájöttek, nem élotorpedókkal lehet meghódítani a félvilágot, hanem tudománnyal és termeléssel, no meg föl kell vásárolni a "civilizált világ" elhagyott, kimerült bányáit és szeméttelkeit... A kínai negyedek Amerikában amolyan összefüggéstelen birodalomnak számítanak... Az egyik jó költő, de annál rosszabb és ostobább kínai politikus mondotta volt, hogy ha Kína egy adott katonai konfliktusban elveszíti lakosságának kilencven százalékát, a többiekhez viszonyítva, akkor is nagyhatalom marad...

Az európaiakkal is lehetne példázódni. Ott vannak a németek: az öngyilkosságig háborúztak, aztán osztották-szorozták őket, de megmaradtak veszteségeik ellenére is-tömegnek. Akárcsak az angolok, akik annak idején alig voltak annyian, mint mi, magyarok... Ismerjük a tényeket. De el kell töprengenünk azon, hogy Magyarország jól szervezett, központi, királyi hatalom volt már akkor, amikor a környező népeknek még országuk sem volt, s mégis miként juthatott-jutott mai állapotába nemcsak területileg, de népességében is? Ezt a területben-lélekben való összezsugorodást nem lehet csupán külső támadásokkal magyarázni! A gúzsba kötött társadalmi berendezkedésen, ami részben külföldi kényszer, de majmolás is volt, és túl a belviszályokon valami más is közrejátszott tragédiánk /ideiglenes! / kiteljesülésében. Megfosztottak minket, megfosztottuk magunkat minden olyan sajátosságunktól, ami nemcsak megkülönböztetett másoktól, de meg is védett az asszimilálódástól.

Megoszthatóvá vált a nemzet!

Származási, anyagi, társadalmi, vallási, ideológiai pártpolitikai stb. -féle szempontból. S így még beolvaszthatóbbá vált, függetlenül attól, hogy az elcsatolt területeinken vagy a nagyvilágban próbált megélni. Megmaradásának - ez önmegettévesztés!- végzetesen nagy volt az ára: föladta nemzeti hovatartozását. A vegyes házasságok esetében az utódok, a gyermekek nemzetiségét a nem-magyar házastárs határozta és határozza meg ma is! Világszerte. A kivétel példamutató, de elenyésző. Tessék közelebbről és tudományosan

elemezni a Kárpát-medence toponimiai térképét! De nyugodtan kinyújtózkodhatunk ama területekre is, amikor három tenger "mosta" Magyarország határait. Iménti megállapításunk érvényes. De hová lett a magyarság?

Beolvastották és beolvadt.

Ezért a mindenkori magyar bel- és külpolitika, valamint a történelmi egyházak összessége is felelős. Ez alól nincs kibúvó, sem fölmentés. A magyarázat magyarázkodásnak minősül.

Közben változott a magyarság önmagához és a világhoz való viszonyulása. Valamikor Istenáldása volt, ha kezdett gömbölyödni egy asszonyka, később már "teherbe esett" vagy "terhes lett"! Micsoda szemléletbeli pusztító változás! Valamikor a nagy-család tekintélynek örvendett, később már gúnyt űztek belőle... Ma pedig /kivételt képez a Székelyföld/ a lányok többsége nem is gondol férjhezmenetelre, családra, anyaságra... Esetleg majd, ha "megvalósította" önmagát, amikor már késő a fölismerés, a siránkozás. Gyarapítják a kutyuska-sétáltató magányos vén nagyságák szektáját... Érdekes megfigyelni, hogy ma is itt, a csonka-Magyarországban az erdélyi származású családokban van a legtöbb gyermek... Tudom, mindent ki- és meg lehet magyarázni, de most nem szószátyárkodásról van szó, hanem a nemzet pusztulásáról!

Vége az okoskodásnak. Miként annak az illúzióknak is vége, hogy a "nyugati magyarság majd..." /A Nyugaton az egész nagyvilág értendő./ Itt és ebben az esetben kénytelen vagyok adatokkal hozakodni elő: a "szent" Amerikai Egyesült Államokban a 2000. évi nyilvántartás szerint 1.398.724 személy gyakorolta magyarságát, a múlt esztendőben ez a szám 117.973-ra fogyott. A nyolcvanas években, a nagyvilágban közel 2000 magyar nyelvű sajtókiadványt /újságok, folyóiratok, időszakos gyűjtemények, stb./, több könyvkiadót, tv és rádió-állomást-adót tartottak nyilván. Ma már ez a számadat nem éri el a harmincat! Hová lettek a magyar újságírók, a magyar írók, a magyar papok, a magyar olvasók, a magyar hívek, a magyar tv-nézők és a magyar rádió-hallgatók?! Magyar származású "polgárok" lettek, akik már nem ismerik anyanyelvüket.

Elsíratom őket, magunkkal együtt. Bárhol jártam-kóboroltam a nagyvilágban, a magyarokat emésztette a honvágy, mert a magyar csak magyar földön érzi otthon magát... S valamennyien irdatlanul csalódtak a rendszervedlésben, (tévesen: változás) s az azt követő korszakokban. Nincs sóvárgás... Sőt, még azt is meggondolják, hogy nyugdíjasként hazatérjenek-é?

Az Anyaország elveszítette hazahívó varázsát.

Budapest csábítja az idegeneket és eltaszítja magától a magyarokat. Bocsánatot kérek a Magyar Nőktől, de ha belepusztulok is a sajtósomba, ki kell mondanom: a nagyvilág bordélyházai Magyarországról importálják az "örömlányokat"... Valamikor a Magyar Nőknek történelemformáló szerepet tulajdonított a nagyvilág... Ahogy mondani szokás, s ezt a jogi felelősség vállalása is megköveteli, tisztelet a kivételnek, a magyar nőket nem tiszteli a társadalom, mert a magyar nők sem tisztelik önmagukat.

De még mielőtt ezt a gyújtózsínórt meggyújtánám, hadd szögezzem le: az évszázadok

folyamán körülbelül annyi magyar asszimilálódott, mint a hányan vagyunk. /E megfogalmazást alapos és következetes kutatómunka előzte meg!/ Tehát, tizenötmillió, talán valamivel több magyart veszítettünk el, - kimondottan asszimilálás-asszimilálódás révén; - a ma élő nemzedékek számainak tükrében.

A fenti lélekszámhoz adjuk hozzá az utóbbi korszak legembertelenebb és legtudatosabb népiértési politika következményét: a 8.640.000 kikapart magzatot!!! Tehát, ismétlem: 8.640.000 magyar gyermeket öltek meg magyar orvosaink magyar anyák akaratából magyar törvény alapján, amely törvényt a Magyar Országgyűlésben magyar képviselők terjesztettek elő és magyar képviselők szavaztak meg!

A kikapart életek hány életet nemzettek volna korosztályokon át napjainkig!

A halál csak halált szül...

Tehát, hányan kellene lennünk manapság? Mekkora nemzet lehetnénk?

Tessenek kiszámítani!

A kérdéseket meg is kell válaszolni. A politika minden ténykedését alá kell rendelni a népkihalás megakadályozásának! A munkaerő-importtal nem lehet és nem szabad pótolni az emberhiányt, mert nemzetről, életről van szó és nem az idegen pénzurak zsebéből, halmozódó jövedelméről. E célból össze kell hangolni a bel- és külpolitikát, az oktatást és a közművelődést, és véget kell vetni a szórakoztatóipar hulladék-importjának, a szekta-gomba terjesztésnek, a fajtalankodás mindennemű megnyilvánulásának, az aberráció és a nihilizmus irodalmiasításának, filmesítésének, stb. A kábítószer külön lapra tartozik, mert az maga a döghalál. Törvénynek kell védenie a szellemi-testi cselekvési tisztaság föltételeit, hiszen azok természetüknél fogva adottak. Az embereknek változtatniuk kell az önmagukhoz, egymáshoz, a világhoz való viszonyulásukon. Új értékrendre van szükség. A régi összeomlott, nem lehet tatarozni. Véget kell vetni a farizeusságnak a családban és általában a társadalomban.

Szabadságra kell nevelni a gyermekeket, és nem szabadosságra. De mit várunk-várhatunk el a gyermekektől, az ifjúságtól, amikor az úgynevezett felnőtt társadalomban tapasztalják, látják, érzékelik a teljes züllés minden változatát? Elvált pedagógusok beszéljenek tanítványaiknak a család fontosságáról? Elmegy, ha a saját nyomorúságos életükkel hozakodnak elő, elrettentő példaként. Vagy: idegbajos pszichológusok turkálnak a gyermek lelkében? Könnyörtelenül szembe kell néznünk önmagunkkal. Másként nem megy. Véget kell vetni a mellébeszélésnek. A történelmi egyházak felelősségét nem firtatom, de hangsúlyozom: nemcsak feladatuk, hanem kötelességük hathatósan bekapcsolódni a gyermekek-ifjak nevelésébe. Meg kell újulniuk, hogy híveiket is megújíthassák. Mellőzzék az idegen anekdoták szajkózását, foglalkozzanak többet és behatóbban a magyar történelemmel, kultúrával, s annak "rejtelseibe" vezessék be az ifjúságot... Most a magyarság megmaradásának a csodájára van szükségünk!

Ehhez pedig az is szükséges, hogy gyermekeink, unokáink föl tudják sorolni a MAGYAR történelem nagyjait, s közöttük önmagukat is. Igen, minden gyermek történelmi nagyság,

ha megszülethet, ha annak neveljük... sok a teendő, felsorolni is nehéz, de nem fölösleges. Egyesek azt mondják, hogy már késő. Mások azt óbégatják, hogy úgy sem lehet változtatni semmin...

Nem igaz. Későnek késő, de nem késtük le a nemzet megmaradásának, megújulásának a lehetőségét. Minden lehetséges, csak akarni kell- tartja a közmondás. Együtt és együttesen kell akarni. Összmagyar szellemben kell gondolkodni, cselekedni, élni- egymásért. Ehhez viszont nemzeti eszményre van szükség. S akkor a Magyar Nők ismét Feleségek és édesanyák lesznek... Bízunk egymásban, hogy önmagunkban is hiessünk. S akkor erősebbek leszünk, s nem tud leigázni, sem kiirtani, öngyilkosságba kergetni a globalizációnak nevezett új rabszolgarendszer.

Legyünk sokan. Tölünk függ, hogy mekkora nemzet maradunk és leszünk. Őrizzük meg barátainkat, és ne szerezzünk újabb ellenségeket magunknak, hogy más népek tiszteljenek minket. Ez pedig önbecsülés nélkül lehetetlen.

Sajnos, hiányzik az önbecsülésünk. Merthiszen, aki becsüli önmagát, utódjában akar tovább élni...

Szíveskedjenek folytatni a gondolatmenetet.

Természetesen vetődik föl a visszamentés, a visszamagyarosítás problémája. Mert ez valóban probléma. Példaként az egyik elcsatolt területünket veszem, amely jóval nagyobb az Anyaországnál: Bánság, Pártium, Erdély, Székelyföld s bizony még a Kárpátokon túli területek is, Keletre-Délre egyaránt. Hogy könnyebb legyen az elemzés, a vizsgálódás, valamennyi területet vegyük egy kalap alá és nevezzük Erdélynek. Erdély elrománosítása évszázadokra nyúlik vissza. Nem volt szükség semmilyen katonai beavatkozásra! Míg az erdélyi férfiakat elvitték katonának, sokuknak ez volt a "foglalkozásuk" és elvérezték különböző csetepatékban, ütközetekben, sőt az egész magyarságot emberestől-földestől védő háborúban, addig a román férfiak megbízhatatlanságuk miatt, juhászkodtak csendben, háborítatlanul és szaporodtak, amire eleve az ortodox vallásuk kötelezte, és kötelezi ma is /.../. A másik elrománosítási tényező, szégyen ide vagy szégyen oda, a betelepítés volt.

Megjelentek az elmagyarosodott, pénzen vásárolt rangú főuraságok és /mai szóval/ vállalkozók és hozták be a Kárpátokon túlról /szintén mai kifejezéssel élve/ az olcsóbb munkaerőt. Megjelent egy család, s alig másfél évtized alatt legalább öt-hét család lett belőle. Ekkor lépett a színtérre az egyház: tudatosította bennük a szaporodás nemzeti lét fontosságát, ezt mindenek fölébe helyezte, s hogy erősítse a még szétszórta, szervezetlenül éledgelő románságot, kitalálta számukra az örök-ellenségképet. /Ez ma is érvényes!/ Ezt meg kellett ideologizálni. Minél hamarabb, s el is kezdték a zászpa termesztését /ez mérgező-bolondító burján/ Budapesten, Balázsfalván. Most már elérkezett a követelőződés ideje is, holott lényegében jobban volt dolguk, mint az őshonos magyaroknak, hiszen mentesek voltak a katonai, és egyéb kötelezettségek alól. Ekkor kezdődött kiéleződni a helyzet, s ekkor lépett nyíltan is színre a fanariotizált balkanizmus a politika álruhájában.

A még mindig nemcsak jobbágyi, de Mihail Sadoveanu író szerint is, a

rabszolga-viszonyok kegyetlenkedései kíséretében rabszolgákként éltek a román parasztok. De összetákolták az egységesnek minősített Romániát, amely Nagy-Romániává terebélyesedett, s most már nyíltan is csinálhatták azt, amit addig is tettek: törvényekkel, törvénytelenül, hazugságokkal, gazdasági megszorításokkal, kisemmizésekkel, bankhitelekkel, tűzzel-vassal románosítottak, ennek rendelve alá mind a bel-, mind a külpolitikájukat. A nyomorba taszított magyarság ingatlanjait, amit még nem államosítottak, nem sajátítottak ki, a román bankoktól kapott teljesen kamatmentes, hosszú lejáratú, a legtöbb esetben vissza-nem-térítendő hitelekből vásárolták föl a románok.

Ma is ez történik! Egymás után építették a pravoszláv templomokat, még oda is, ahol nem laktak románok. És román iskolákat létesítettek mindenütt, ahol néhány román gyermek található, másutt pedig kötelező módon román iskolatagozatot nyitottak egyetlenegy vagy három román gyermek számára is. Ennyi pedig akadt a milicista, a vasutállomásfőnök, az adóbehajtó családjában. Elkezdődött a nevek nagyméretű, általános románosítása, amit törvénybe is foglaltak, előírták a hűségesköt, stb. Aki élni akart, annak be kellett állnia a sorba, mert másként adósságai miatt elárverezték a házat, nem kapott munkát, stb. A magyarság tömegesen ment a Regátba dolgozni, de ez a folyamat régen elkezdődött. Tulajdonképpen magyar kőművesek, ácsok, ezermesterek építették föl Bukarestet és a későbbi Románia nagyvárosait.

S mindez történt Budapest és a nemzetközi fórumok szemeláttára, tudtával, s a székeltségnek, általában az erdélyi magyarságnak nem volt fegyvere, hogy megvédje önmagát és szülőföldjét, hiszen a budapesti nemzetárulók kivégzés szigora mellett lefegyverezték az erdélyi hadakat. Most már érthető, hogy a kimondottan magyar nevű mezőségiiek, besztercekönyékiek, az avas-gutin beliek, a fogarasi és általában a déli-erdélyi részek lakói miért nem tudnak magyarul, miért vallják magukat magyar származásúaknak? Bukarestnek például magyar lakónegyedei voltak, többek között Berceni, valamikor a bercsenyiek alapították, teljesen elrománosodott. Közben tízezres nagyságrendben irtották a magyarságot vagy kényszerítették szülőföldje elhagyására. Habár nem tudományosan elfogadható alap, de érdemes volna áttanulmányozni Románia valamennyi telefonkönyvét, elemezni a bennük szereplő neveket!

Azonnal kiderül, hogy Romániában manapság a magyarok és a magyar származásúak száma a mai hivatalos lélekszámnak /1.6 m/ több mint a háromszorosa, de arról se feledkezzünk meg, hogy még nagyon sok helységben nincs is telefon... Az Összmagyar Testületünk másfél évtizednyi kitartó és következetes, tudományos fölmérései szerint /1970-1985/ a romániai magyarság létszáma hárommillió néhány tízezerre tehető. /Rendelkezzünk a konkrét dokumentációval, amely már megjárta a nagypolitika néhány züllött erődítményét is./

Mi a megoldás?

A részmegoldások nem vezetnek sehová, sem EU-n kívül, sem az EU-s gettóban. Budapestnek ki kell harcolnia, hogy az összes elcsatolt területeinken a magyar nyelv legyen az adott ország második államnyelve. Ahogy Svájcban a lakosság 0,64 %-ának az anyanyelve, a rétoromán nyelv 1938 óta államnyelv, úgy az utód államokban is lehetséges ez a jogi megoldás. Merem állítani, az elcsatolt területeinken sínylődő-vergődő magyarság létszáma hirtelen megduplázódna! A többi gyakorlati kérdés: a

visszamagyarosítás módszerét el kell tanulni a magyartalanítóktól, fordított előjellel. És: egyesíteni kell Kárpát-medence magyarságát, és haza kell hívni a nagyvilágból a magyarjainkat, - Budapest akarata ellenére is. Ne csak megszámoljuk, de személy szerint is tartsuk nyilván a világ magyarságát.

A magyar bel- és külpolitika, kevés időszaktól eltekintve, többet ártott és árt a magyarságnak, mint a külső ellenségeink.

S ártalmassága éppen a népesedési politikájában mutatkozik meg. Többek között.

Egy nemzet kiirtása már az anyaméhben elkezdődik... Felebarátaim a nemzetféltő elősködésben.